

OTK aneb jak ti nařežu

Napsal: David alias Malespankczech

Ejakuluješ i několikrát denně při představě, jak ti starší muž připomene léta dospívání festovným výpraskem na holou. Dneska jsi byl například třikrát. Ale strach ti doteď nedovolil zkusit svoje představy ve skutečnosti. Pak ale narazíš na můj inzerát. „Tlustý třicátník hledá štíhlého kluka nevelkého vzrůstu s pěkným zadkem (pokud možno nechlupatým nebo jen málo), kterého si ohne přes koleno a bude mu pozadí trestat tak dlouho, dokud se neudrží a nerozbrečí se. Sex vyloučen.“

Už ti zase stojí. Bože, to je přesně ono, po čem toužíš! Chceš člověka, který nad tebou bude mít velkou převahu, takže i když se budeš bolestí kroutit, on tě nepustí a bude pokračovat ve výprasku, dokud to tvá prdel opravdu snese. Má asi špeky, ale to ti je fuk, souložit spolu přece nebudete. Hlavou se ti honí tisíce myšlenek a tak vůbec netušíš, jestli si to udělat rovnou počtvrté, nebo mi hned odepsat.

Nakonec někdy se začít musí a tak volíš druhou variantu. Ani nečekáš, že bych si v záplavě odpovědí vůbec mohl všimnout tvého bezvýznamného já. Omyl. Za pár desítek minut ti na monitoru počítače zabliká příchozí mail s odpovědí. Vyměníme si ještě pár zpráv a pokyn je jasný: vysprchovaný máš ještě dnes dorazit v bílých přiléhavých slipech na jeho adresu. Takhle ustrojené kluky na výprask mám přesně rád.

Nekecal jsem. Fakt nejsem žádnéj hubeňour, ale zjevně kvůli tomu tady nejsme. Podáváme si ruku a i když jsi zpocený nervozitou až ke kořínkům vlasů, já s tebou nenuceně konverzuju. Dělam jako by nic. Ty jsi měl přitom ještě před chvílí hrůzu z toho, že tě snad seřežu rovnou na ulici. Já však téma výprasku nechávám až do bytu; cítím, že se musíš nejdřív aklimatizovat.

Přicházíme ke mně domů. Dávám ti pití a ve chvíli končí srandičky.

„Tak chlape, abychom to nezdržovali, vymáčkni ze sebe, co tě bere. Já ti řeknu, na čem trvám já a uděláme kompromis,“ říkám ti.

Mlčíš jako zařezaný. Nejsi zvyklý o tom veřejně mluvit. Bože, překonal ses, došels až sem a teď se stydíš! Je ti kvůli tomu trapně, ale co se dá dělat.

„Jestli mi do minuty neřekneš, co a jak, zařídím se výhradně podle sebe, frajere. Takže to vybal,“ varuju tě.

Ty jsi ale subík jak vyšitý a rajcuje tě už jenom pomyšlení, že průběh trestu nemůžeš ovlivnit, že to záleží na mé libovůli. Dáváš mi tedy volnou ruku.

„Fajn, jedeme podle mého scénáře. On vlastně jinej není, než ti seřezat prdel. Já si totiž nerad hraju na učitele, žáky, nebo něco podobného. Nedělám cavyky s nějakým mlácením přes kalhoty, stejně to nikoho nerajcuje. Vstaň a stoupni si ke mně,“ přikazuju ti, zatímco si sedám na židli.

Pomaloučku se ke mně suneš, přemýšlíš, jestli vůbec zkusit, o čem se ti zatím jen zdálo, nebo raději ještě vycouvat. Přísný výraz v mých očích mísící se s pobavením (dobře znám tu nervozitu vystresovaných kluků před začátkem trestání) tě ještě víc dezorientuje.

Než o tom ale můžeš porozmýšlet déle, výprask je už vážně na dosah.

„Abys ale neřekl, když už si nehrajeme na roleplaying, že nemám důvod k tvému bití, tak si ho rychle vytvoříme. Teď totiž ode mě dostaneš pořádnou nájez na holou za to, jak se chováš. Určitě ti chybí tátova pádná ruka a chováš se jako nevychovaný spratek. Připrav se, že si na zadek minimálně pár dnů nesesedneš, hošánku,“ vyhrožuju a mezitím se ti sápu po poklopci. Hbitě jsem předtím sundal řemen z tvých džínů, teď rozepínám knoflíčky u kalhot a stahuju je ke kolenům. Než bys řekl švec, už si tě pokládám přes kolena.

Cítíš mou ruku v rozkroku. Nadzdvihávám si tě s ní tak, abys měl zadeček co nejvíc vyšpulený, protože tak je na něj nejhezčí pohled. Sunu tě přitom hlavou blíž k podlaze. Teď už to není tak pohodlné jako na začátku, naopak.

Odteď až do konce budeš mít strach, jestli z mých kolenou nesjedeš po hlavě na podlahu a to nebude rozhodně jediný pocit, který se ti bude honit hlavou.

Vítám se dotyky s tvým tělem. Hladím tě na holých zádech (vytáhl jsem ti triko až ke krku) a pomalu se prsty sunu k pŕlkám, které obepínají předepsané bílé slipy. Něžně tě popleskám po napjatých hýždích a dál si s tvou prdelkou hraju, jako by jsme tu nebyli kvůli něčemu jinému. Pak však stahuju i nadbytečnou bílou látku a pokračuju ve svých možná až chlípných hrátkách. Děkuješ mi v duchu, že ti aspoň nestrkám prsty k análu, ale to mě vážně nerajcuje, takže nemusíš mít strach.

„Flák ho!“

Když už padáš do agónie, mlaskne ti na pravé pŕlce první rána.

„Plesk. Bum. Mlask!“

Na ještě stále bílou a zároveň ztuhlou sedínku dopadají další řezance.

Divíš se, že to sice trochu štípe, ale tu bolest jsi čekal mnohem intenzivnější. Taky je mezi jednotlivými dopady mé pravé dlaně velký časový odstup. Nic nenasvědčuje tomu, že by tvůj zadek dneska zažil středověk. Jaká mýlka!

„Práááááááask!“

Oddal ses postupně tempu výprasku, když tu najednou přichází tak silná šleha, až na mých stehnech překvapením nadskočíš. Zároveň si tě pevně chytám levou rukou pod břichem a přidávám další silnější rány na holej zadek, který se začíná pomalu červenat.

Po pár dalších výraznějších plácnutích po pŕlkách přichází pauza. Zase tvůj zaskočený zadeček utěšuju hlazením, laskám se s bolavými hýžděmi, ale za okamžik už opět cítíš, jak se ta samá ruka zvedá do výše, aby se z hodné dlaně stala výpraskovou mstitelkou. Instinktivně sebou cukneš a stáhneš pŕlky v očekávání rány.

Ta však nepřichází. Párkrát tě takhle provokuju a když to už nejméně čekáš a jsi znovu uvolněnější, dopadá na tvou už trochu ztrápenou prdel další sprška tupých úderů.

„Mlask, flák, bim ho, buch, buch, buch!“

Moje dlaň se nefláká a tak tvá zadnice konečně připomíná barvou nezralého rajského jablíčka.

Výprask už je citelný, ale tělo si na jeho intenzitu pomalu zvyká. Nedávám ti možnost navyknout si na něj úplně. Nečeká tě pravidelné střídání ran na samostatné poloviny zadnice. Tu třísknu pětkrát za sebou na pravou hýždí, pak třeba jednou na levou a zase na pravou. Mezitím dopadá několik úderů i na obě najednou. Nemůžeš počítat s pravidelností; tvoje pozadí musí být stále ve střehu a do toho přichází vařečka.

„Aúúúúúú!“

Doteď jsi byl statečný, ale i když můj dřevěný trestací mini nástroj vážně nevypadá nebezpečně, pěkně to s ním na napnuté sedínce štípe. Syčíš teď už po každé ráně a ve chvíli, kdy si před zadek instinktivně dáváš ruku, chytnu tě za ni pevně levou dlaní a až do konce ji nepustím.

„Mlask, mlask, mlask!“

Aniž tušíš, odkud jsem je vykouzlil, řeže teď už výrazně zarudlou prdýlku něco jako kuchyňské prkýnko. A s tím už to bolí pořádně. Zadek máš v jednom ohni, ale víš dobře, že to je teprve začátek a ani prosby by tě z mých spárů nevytrhly. Bolest ze svého těla uvolňuješ jen krátkými steny, nic jiného ti teď nepomáhá.

Naštěstí prkýnko odkládám a dovoluju tvé sedací části, aby si opět na čas odpočinula a tys zregeneroval své síly. Moje prsty zase bloudí po tvém pozadí a zkoumají, jak moc dosavadní vejřez „prožíval“. Zjevně jsem s barevností i stopami na zadku spokojený, protože během minuty opětovně беру do ruky další bicí nástroj. Tentokrát je to tvůj vlastní řemen z kalhot.

„Prosím tě, řemenem vážně ne, tím to bolí moc.“

Snažíš se oddálit další fázi trestu, ale marně. Usazuju tě tím, že na začátku jsi nic nevyhloučil a tak je

vyškubnout se mi a utéct co nejdál. Já si tě však levou rukou pevně obepnu. Visíš volně ve vzduchu a nemáš možnost uniknout mým silným úderům.

„Buuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuch!“

Připadalo ti to jako věčnost, ale přeci jen je tvůj nářez po dalším přidělu úderů u konce. Ještě ti prohmatávám zadek, abych zjistil, jak velké podlitiny ti nedovolí na pár dní zapomenout, kde jsi k nim přišel. Pak už tě ale pouštím ze svého sevření a vedu na pohovku.

Odezívající bolest po chvíli střídá vztek. Právě mě nenávidíš, jako nikoho ve svém dosavadním životě. Vždyť jsem ti tak ublížil! Strach je však silnější. Proto chceš co nejrychleji zmizet z mého dosahu, jenom abych už nedostal choutky napraskat ti znovu. Svírám tě ale pevně v náručí, dokud se úplně neuklidníš. Nechci přece, abys vyšel na ulici v tomhle stavu.

Najednou tě i k tvému překvapení přemáhají emoce a tak se mi potřebuješ vyplakat na rameni. Jen co ale slzičky vyschnou a ty začínáš vnímat znovu normálně, cítíš se neuvěřitelně unaveně, ale zato tvoje mysl je neskutečně čistá. Pomalu ti dochází, žeš přesně tohle potřeboval, zbavit se všech problémů a stresů. Jen jsi nevěděl, že kvůli tomu obětuješ sedací část těla. Tu ani necítíš; spíš ti připadá, že místo ní ti pod záda někdo přilepil nadbytečnou flákotu masa. Ale to je teď přece vedlejší.

Měním se z krutého dominanta v pozorného hostitele, nabízím ti další nápoj a občerstvení. Ty si však přeci jen potřebuješ urovnat v sobě myšlenky a loučíš se. Ve dveřích ti ještě spiklenecky navrhuji, ať se klidně zase stavíš a třeba jen na kafe, abychom se poznali i trochu jinak, než jen přes zadek. Vzдорovitě vrtíš hlavou na znamení nesouhlasu. Čas však vyléčí všechno a tak tě proto už za čtrnáct dní vítám znovu u mě v předsíni. Káva se však rozhodně nevaří, zato sousedé zaslechnou tvé nářky...

Byla tato povídka o tobě? Splňuješ podmínky z inzerátu? Preferuji hlavně nezženštilé chlapce pod 168 cm; v některých případech lze ale z tohoto polevit, z věku max. do 25 let však ne. Vyhovuješ? Tak přestaň onanovat jako tvůj předchůdce z povídky a napiš mi raději na email spanking@email.cz, ať druhý díl pokračování prožijeme spolu.

Malespankczech David, Praha

www.spankboy.cz